

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙΟ ΣΟΥΡΗΣ

“Ογδοον κι' εικοστών μετρούντες χρόνον
έδρευόμεν' στήν γήν τών Παρθενώνων.”

“Έτος χίλια δώδεκα κι' εηνακόσ' άκόμα,
όλοι τήν' Ανόρθωσι θάχουνε' στό στόμα.”

Τετάρτη Νοεμβρίου κι' εικοστή,
κι' ή Συμμαχία πάντοτε πιστή.

Χίλια διακίσα τέσσαρα, πρόσθεσε και τριάντα,
προς τό παρόν δέν έχομεν νεώτερα συμβάντα.

Και παντού φωνάζει «Μήμη: αίωνία των ή μνήμη.»

Οδρλιάζουν γύρω λύκοι,
και μες' στή Θεσσαλονίκη
μνημονεύεται με πόνο και με δάκρυα περίσσια
λεβεντιά παλληκαρία.

Βασιλιάδες δακρυσμένοι μες' στόν Άγιο της Μηνά
παλληκάρια σκοτωμένα μνημονεύουσε ξανά.

Κλαίει και Λαός και Θρόνος
τόσα νεϊτά, τόσα κρίνα,
και Λαού και Θρόνου πόνος
γιγνετ' Ένας' μπρός σ' Έκείνα.

Δέν μνημονεύεται θανή μαρτυρικών θυμάτων,
μά μνημονεύουν ήρωας κι' έδικητάς αίμάτων.

Δέν μνημονεύονται δεινά
σκληριάς καταραμένης,
ψάλλονται τρόπαια κλεινά
φυλής βασιανομένης.

Σιγή... κι' ό δίσκος των αυτών,
πού σκύβετε' μπροστά του,
φώς περιβάλλετ' έκ φωτός
Ίδέας άθανάτου.

Κλαίει και τούτη τή φορά
κατακαυμένη μάνα,
άλλ' είναι λύπη σάν χαρά
και θρηγος με πικρία.

Κύττα, μάνα, ζηλευτού μνημοσύνου πανηγύρι,
και με δάκρυας συλλογίσου
πώς ή' ματωμένη γή σου
Έγινε χωρίς σταυρούς και καντήλαις κοιμητήρι.

Κύτταξε τά σκοτωμένα
μες' στήν έρημιά θαμμένα.
Τούτ' ή γή με τά λιθάκια
'αηρε νεϊούς και παλληκάρια.

Τούτ' ή γή, πού την πατούμε,
κάτι μέσα της ζητούμε,
γιατί κούβει τά παιδιά μας,
τήν ψυχή μας, τήν καρδιά μας.

